

Consell Tributari

Expedient: 246/99

El Consell Tributari, reunit en sessió de 27 de setembre de 1999, coneixent del recurs presentat per la Junta de Compensació de la Unitat d'actuació núm. ... del Pla especial de reforma interior de Diagonal-Poblenou, ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, adoptant el següent acord;

ANTECEDENTS DE FET

Únic.- Amb data 24 de febrer de 1999, el Sr. B.F.C., amb DNI núm. ... i domicili a la gran via ..., núm. ..., de Barcelona, actuant en representació, com a president, de la Junta de Compensació de la Unitat d'actuació núm. ... del Pla especial de reforma interior de Diagonal-Poblenou, amb domicili social en aquesta ciutat, c/ ..., núm. ..., i NIF núm. ..., interposà recurs d'alçada contra la liquidació de la taxa per serveis urbanístics generats per la tramitació de l'estudi de detall de l'àmbit de referència (exp. núm. ...) liquidació núm. ... de data 6 de novembre de 1998, amb un import que ascendeix a 2.498.734 ptes., al·legant-ne la il·legalitat, tenint en compte l'exclusió del pagament de taxes per l'aprovació dels instruments de planejament, segons una consolidada jurisprudència del Tribunal Suprem que cita i que ha motivat la seva exclusió com a fet imposable en les ordenances fiscals aprovades per al 1999.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- D'acord amb l'article 20.1 de la Llei 39/1988 -en la redacció vigent en el 1998, data de la sol·licitud del servei urbanístic en qüestió-, constitueix el fet imposable de les taxes per la prestació d'un servei públic o la realització d'una activitat administrativa de la competència municipal, que es refereixi, afecti o beneficiï de manera particular al subjecte passiu, sempre que, a més, concorrin les altres circumstàncies que en el dit precepte es detallen. Es requereix doncs, com a requisit ineludible, que el servei públic o l'activitat administrativa de mèrits es refereixin, afectin o beneficiïn de manera particular.

Segon.- L'Ordenança fiscal número 3.3, reguladora de les taxes per serveis urbanístics i vigent per a l'exercici de 1998 -concordant amb el precitat article 20.1 i a l'empara del 58 de la mateixa Llei 39/1988- establí, en l'article 2.1.f), que constituïa fet imposable en ordre a les referides taxes, entre altres supòsits, l'activitat municipal consistent en la tramitació, a instància dels particulars, dels diferents instruments de planejament i de gestió urbanística", figurant expressament en les corresponents tarifes annexes, en l'epígraf 6è, els diferents casos de tal activitat entre els quals es troba el recorregut.

Tercer.- Existeix respecte això una doctrina constant i recent del Tribunal Suprem, contrària a la subjecció a taxa per l'activitat municipal de tramitació i aprovació de plans especials, parcials i altres supòsits de planificació urbanística, que s'estén també a l'aprovació de projectes d'urbanització, en els casos d'actuació municipal conseqüència de la iniciativa particular; com quan la sentència de 15 d'abril de 1991, resolent un supòsit de taxa per llicència urbanística a conseqüència de l'aprovació d'un pla especial -fent referència expressa, no obstant la resta de casos de planificació, plans parcials, estudis de detall i programes d'actuacions urbanístiques-, arriba a la conclusió que són diferents dels previstos en l'article 178.1 de la Llei del sòl de 1956 (relatiu a llicències per a atorgar precisament d'acord amb els precitats plans), i que no encaixen en l'enumeració de l'esmentat article 178.1; i acaba dient textualment ... contra el caràcter normatiu dels plans d'urbanisme, l'abast del qual desborda, independentment de quins hagin estat els promotors, el limitat camp del benefici o afecció particular, imprescindible per a l'establiment de la taxa.

Quart.- Més tard, a través de la sentència de 22 de març de 1993, el Tribunal Suprem, referint-se no només als instruments de planificació urbanística, sinó també a supòsits d'execució d'aquesta, els projectes d'urbanització, ens diu textualment: Aquesta sala s'ha pronunciat recentment sobre la subjecció a la taxa de l'activitat municipal de plans parcials i de projectes d'urbanització, en un sentit contrari a la subjecció al dit tribut, els primers per la seva naturalesa normativa, els segons per la seva finalitat d'execució de determinacions generals de planejament que desborda el limitat àmbit del benefici particular, que és pressupost de la taxa. "Tal com deia la sentència de 15 d'abril de 1991, ..., no es pot concloure que l'àmbit del precepte -l'article 178.1 de la Llei del sòl de 1956- cobreixi els actes d'aprovació d'instruments urbanístics atribuïts a la seva competència, ja que l'objecte del dit precepte és permetre la verificació que els actes

d'edificació i ús del sòl es realitzessin conforme als criteris establerts en el pla corresponent. Tal com assenyala la sentència de 17 de març de 1992, la naturalesa normativa de tots els instruments de planejament urbanístic ..., és una cosa predominantment acceptada per la doctrina i reiteradament proclamada per la Jurisprudència, per la qual cosa de cap manera es pot connectar la seva formulació amb la idea de benefici o afectació particular que és imprescindible en les taxes. No s'oposa a aquesta conclusió que ... hagi estat redactat ... per un particular, doncs, en qualsevol cas, el planejament urbanístic és una potestat administrativa que respon a la necessitat d'atendre als interessos generals del territori en una consideració que des del punt de vista fiscal, en què ara ens trobem, sobrepassa la de la protecció dels concrets interessos dels propietaris dels terrenys afectats per aquestes actuacions. I en el mateix sentit sentències posteriors del Tribunal Suprem referides concretament a projectes d'urbanització, com les de 23 de setembre de 1996 i 10 d'abril de 1997, la primera que en confirma una altra del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, de 24 de gener de 1991.

Cinquè.- Concretament, respecte als estudis de detall, la sentència del Tribunal Suprem de 3 de febrer de 1997, citada per la recurrent, continua en la línia dictada per la sentència del Tribunal Suprem de 22 de març de 1993, en el sentit d'aplicar a aquests instruments la doctrina anterior, fins i tot després de la reforma de la legislació del sòl, Llei 8/1990, de 25 de juliol, text refós aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1992, de 26 de juny: La circumstància que, després de la dita reforma, les actuacions administratives de caràcter urbanístic serveixen també per a la integració de facultats edificatòries en la propietat de la terra, no priva a les dites actuacions del caràcter d'interès general del qual sempre han estat revertides i que prima sobre l'interès privat que pugui representar la repercussió que produeixen en el valor patrimonial dels propietaris de sòl, interès que per altra banda sempre concorregué al mateix temps que transformava sòl rústic o no urbanitzable en urbanitzable, sigui quina sigui la formulació jurídica que s'utilitzi per això. Unes actuacions que estan relacionades amb l'ordenació del territori, la protecció del medi ambient i l'habitatge, tenen un clar interès predominantment públic que fa impossible la seva afecció al concepte d'interès particular propi de la imposició de taxes per serveis.

Sisè.- En canvi, no es pot admetre la sol·licitud de suspensió de l'acte administratiu impugnat. Segons la normativa continguda en la disposició 5a.2 de la Llei

30/1992, reguladora del dret administratiu comú, la revisió d'actes en via administrativa en matèria tributària es regeix per la Llei general tributària i disposicions dictades en el seu desenvolupament i aplicació, i és procedent, per tant, recórrer pel que fa a les hisendes locals al que determina l'article 14 de la Llei 30/1988, de 28 de desembre, reguladora d'aquestes, segons el qual la suspensió de l'acte impugnat requereix l'acompanyament de la garantia suficient. I en el present cas, a la sol·licitud no s'hi ha acompanyat ni ofert cap garantia, i no concorre cap dels supòsit extraordinaris d'excepció, taxativament establerts en el precitat article 14; i no és d'aplicació a aquest cas l'article 111 de la Llei 30/1992.

Per tot això,

ES PROPOSA

ESTIMAR el recurs interposat, i ANUL·LAR la liquidació impugnada.